

Kritik og Prøvelse. Det er altsaa noget ganske Forskjelligt fra det, som Conseilspresidentens Løfte gaar ud paa, og medens jeg ganske vist, dersom de ærede Herrer's Forslag til Beslutning havde gaaet ud paa det, som de selv syntes at forudsætte, vilde have kunnet forstaa deres Forunding over, at Sligt paa nogen Maade skulde kunne kaldes Indgreb i Administrationen — det var det jo ganske vist forsaavidt ikke, hvis det blot gik ud paa, at undersøge de Veie, ad hvilke man skulde give Regjeringen Leilighed til at give de Oplysninger, den kunde give om Danmarks Stilling til Ulandet. — Saa vilde jeg derimod forundre mig over, om man kunde finde noget Uforklarligt i, at Regjeringen i et saadant Udvalgs Medsættelse, saae et Indgreb i Administrationen eller et Forsøg paa at sætte Regjeringen under en umiddelbar Kontrol af dette Thing. Det er jo ganske vist, at Thinget kan have Ret til at nedsætte Udvalg for at prøve en eller anden bestemt eller flere bestemte Regjeringshandling, som findes ulovlige eller skadelige for Staten, men det, at man saaledes, uden at have nogen bestemt foreliggende Handling, som man har Noget at anse over, eller med Hensyn til hvilken man finder Lovul, nedsætter et Udvalg for at anstille Undersøgelse om Regjeringens Holdning og Virksomhed, baade den nuværende og den foregaaende Regjering, i de sidste Aar, det er dog virkelig et meget stærkt Skridt. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at de Herrer maatte have kunnet vente sig, at Regjeringens Svar ikke kunde blive noget andet, end hvad det er blevet; men ogsaa fra en anden Side er Forslaget meget uheldigt, idet det bestemt foreskriver Regjeringen, ad hvilken Veie og under hvilken Form den skal give de Oplysninger, som kunne gives om Danmarks Stilling. Selv om jeg vilde afse fra Gjenstanden, og jeg vilde forudsætte, at de Herrer have ment det, som de sige, at de egentlig have ment, skjøndt de have været saa uheldige, ikke at saae det udtrykt, nemlig, at de ville have Oplysning om Danmarks Forhold til Ulandet, saa er det en meget uheldig Veie, de have valgt ved at ville foreskrive Regjeringen, at den skal meddele disse Oplysninger her i et hemmeligt Møde. Den ærede Ordfører huggede mange Smappinde af den ærede Udenrigsministers Udtryk „et hemmeligt Udvalg“, og han sagde en hel Del om, at han kjendte ikke Andet end een Slags Udvalg, de vare ikke hemmelige, eller ogsaa vare de hemmelige, de vare allefammen hemmelige eller netikke hemmelige; men jeg tror rigtignok, at det er Mærk nok, hvad der var den ærede Udenrigsministers Mening. Han mente selvfølgelig at udtrykke Noget i Modsetning til Thingets offentlige og aabne Møder, og jeg siger, at jeg tror, at den ærede Udenrigsminister har Ret i, at det er uheldigt at gaa nogen anden Veie end den at modtage deslige Meddelelser i et aabent offentligt Møde, medmindre i alt

Jald Regjeringen udtaler noget Ønske om en anden Fremgangsmaade. Det forholder sig nemlig, mine Herrer, paa en egen Maade med disse Udvalg. Det skal jo være saa hemmeligt, hvad der foregaar i dem, det er jo befaleet, at Ingen maa meddele Noget om Udvalgets Forhandlinger — hvorfor det da ogsaa i Reglen kun er den ene politiske Sides Blade, hvori man ser Meddelelser derom —, men man ser saadanne Meddelelser, og det Hele faar derved en forunderlig blandet Karakter, som navnlig i et Forhold af denne Bestaffenhed vilde være yderst uheldig; thi medens det hos Ulandet vilde vække Forestilling om, at der her var Noget, man vilde holde skjult, at der foregik Noget, som det gjaldt om, ikke blev bekendt i Ulandet, og vilde vække allehaande fantastiske Forestillinger om Planer, Hensigter og deslige, hvoraf ingen er tilstede, saa vilde paa den anden Side alligevel det, som skulde naaes ved et hemmeligt Møde, nemlig at det, der blev meddelt, virkelig blev hemmeligt, ikke naaes; thi man kan slyde en hvid Pind efter Hemmeligholdelse af det, der meddeles paa den Maade i et saadant Udvalg af hele Thingets Medlemmer. Jeg siger derfor, mine Herrer, at det er en meget uheldig Veie at gaa. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne dolerede meget over, at Regjeringen viste sig tilhiptelig til i ethvert Skridt fra dette Things Hvertals Side at se et fjendtligt Skridt mod Regjeringen, og bemærkede, at dette altid var uforsjont, men aldrig mere uforsjont end her i denne Sag. Hvorvidt det nu er uforsjont i andre Sager, er for vidtløftig en Sag til, at jeg i dette Dieblisk skal indlade mig paa at drøfte den, men jeg kan ikke negte, at hvis Regjeringen i dette Forslag har set et fjendtligt Skridt imod sig, saa har den ærede Ordførers Optræden i hans Replik og ved det Forslag, han stillede om, hvorledes Thinget skulde tage denne Sag, ikke kunnet Andet end i høi Grad bekræfte denne Forestilling hos Regjeringen; thi hvad foreslog den ærede Ordfører? Han foreslog ikke, at man nu skulde søge at imødefomme Regjeringen ved at nedsætte et Udvalg om denne Sag for at finde en anden Form, under hvilken de Oplysninger, som Regjeringen gjentagne Gange har erklæret sig suldkommen villig til at meddele angaaende vort Lands Stilling til Ulandet, kunde blive meddelte. Nei, ikke saaledes. Den ærede Ordfører foreslog, at nu skulde man netop, da Regjeringen havde sagt, at den ikke kunde gaa ind paa dette Forslag, vedtage det; nu skulde det vedtages, og hvorfor? Det var virkelig det Betegnende, hvorfor skulde det vedtages? Hvad vilde Følgen blive? Saa, Følgen vilde blive, at saa vilde vi komme sammen her i Udvalg og Regjeringen vilde, i Genhold til hvad den havde sagt, ikke kunne møde her og give Oplysninger, og hvad saa? Saa, saa vilde vi have et nyt Vidnesbynd om Regjeringens Umedgjørlighed, som vi kunde indskrive i Historiens Bog og bruge som Bilag eller Bidrag, naar